

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING

HJÄRNE

GRUNDLAGD AF FRITHIOF HELLBERG

FÖR KVINNAN OCH HEMMET

HUFVUDREDAKTÖR OCH ANSV. UTGIFVARE: JOHAN NORDLING.

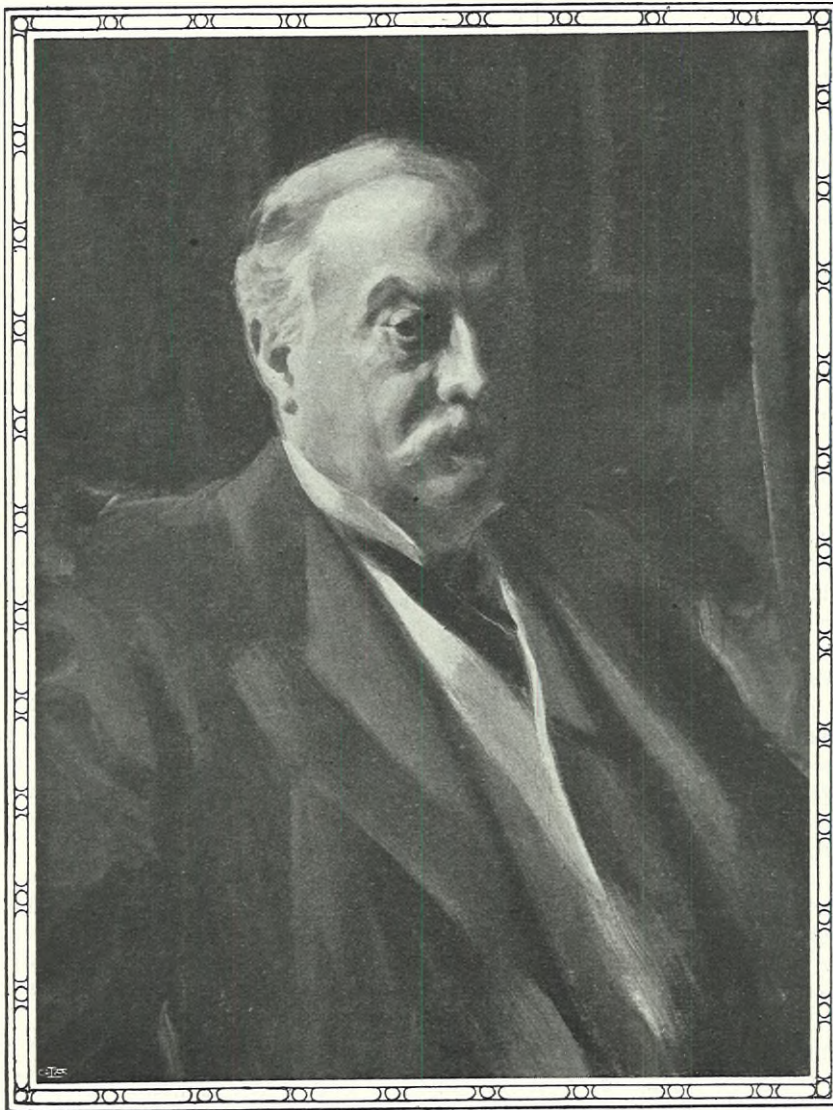
Harald Hjärnes

DET ÄR MED anledning af att den geniale akademiske historikern och uppsalaprofessorn den 2 maj fyller 60 år, som vi önskat bidra till hans hyllande i nedanstående artikel, författad af en af hans lärjungar, fil. lic. B. Swartling. Professor Hjärne är ju ej uteslutande den framstående vetenskaplige historikern, utan har jämväl som politiker

I JÄMFÖRELSE MED de stora kulturländernas historieskrifning — särskildt Tysklands — har den svenska häfdaforskningen under det gångna seklet varit sällsynt fri från all nationell sjäflöfverskattning. Geijers skildring af Vasatiden är visserligen präglad af beundran för nydaningsperiodens manliga gestalter, men blottar också utan förbehåll de svagheter, som vidlådde den svenska staten i dess kamp med inre och yttre uppgifter, hvilka den endast delvis mäktade att lösa. Under den noggrannaste pröfning har Malmström samlat och sofrat det material, på hvilket han bygger sin framställning af frihetstidens historia med dess åskådliga teckning af partiväsandets förnedrande inverkan på landets politik. En liknande omsorgsfull granskning har Odhner underkastat de dokument af skilda slag, som äro ägnade att belysa Gustaf III:s regering; i sin kritiska jämförelse mellan de offentliga handlingarnas utsago, motståndarnes smådeskrifter och beundrarnes loford är hans arbete ett mönster för lidelsefri häfdaforskning.

Det är ett vackert vittnesbörd om en mogen kultur, som röjer sig i en dylik sanningskärlek vid tolkandet af fosterlandets minnen; däri ligga också möjligheterna för en fördjupad uppfattning af Sveriges förhållande till andra medlemmar inom det europeiska statssystemet. En sådan är så mycket nödvändigare som den ensam kan utgöra en motvikt mot den omanliga undervärdering af vårt folks betydelse i förgångna sekel, hvilken så lätt framträder under tider, då den nationella känslan är försvagad. Kraftigare än någon annan här i landet har professor Harald Hjärne betonat faran af en alltför snäf begränsning inom de historiska studierna. Genom sin egen beläsenhet på sitt ämnes skilda områden har han också kunnat bana en väg för den jämförande forskning,

PROFESSOR HARALD HJÄRNE. EFTER ETT OLJEFÄRGSPORTRÄTT AF ANDERS ZORN. A. BLOMBERG FOTO.

hvilken han betraktar som ett livsvillkor för sin vetenskap.

Redan i ett par af hans tidigaste afhandlingar, härrörande från midten af 1870-talet, framträda de karaktäristiska dragen i hans författarskap. *Våra Ståndsriksdagar* och *Skandinavisk Laghistoria*, båda publicerade i Svensk Tidsskrift, sysselsätta sig med några af det germaniska rättsstudiets svåraste problem: våra förfäders uppfattning af staten, riksståndens uppkomst och betydelse under olika tider, konungadömet ursprungliga plats inom lagsamhället — andra liknande spörsmål att förtiga. Hvad den förstnämnda uppsatsen beträffar, innehåller den en framställning i sammanträngd form af det svenska statsskickets utveckling från landskapslagarnas tid till representationsreformens dagar, den senare begränsar visserligen undersökningen till en kortare tidsperiod, men är byggd på ett material, som icke endast om-

Sextioårsdag.

förvärfvat sig ett framskjutet rum inom den svenska riksdagen. Vårt här meddelade porträtt af professor H. är måladt af artisten A. Zorn och skall på märkesdagen som ett moment i universitetets hyllning för den frejdade vetenskapsmannen högtidligen aftäckas i Norrlands nations-sal, vid hvilken nation professor H. på sin tid var inspektör.

fattar de nordiska ländernas viktigaste medeltidslitteratur, utan också de grekiska statsrättslärnarnes arbeten och den romerska rättens källor.

Reformationstidehvarvet har professor Hjärne behandlat dels i uppsatser med strängt vetenskaplig karaktär, dels i essayer, skrifna i en form, som gör dem tillgängliga äfven utanför fackmännens krets. Bland dessa senare må särskildt nämnas *Renässans och reformation* med dess varma teckning af Luthers personlighet och lifsåskådning, *Reformationsriksdagen i Västerås*, som skildrar de upprörda junidagarna 1527 med ledning af de bevarade urkundernas utsago och *Upsala möte*, innehållande en analys af den kultur, som fostrat papismens kraftigaste vedersakare i Sverige. Till samma serie kan äfven räknas *Gustaf Adolfs-talet* från 1892, något af det yppersta, som flutit ur Hjärnes penna; på ett tital sidor inrymmer det en hel historiens filosofi, präglad af en djupt personlig uppfattning. Öfverallt i dessa skrifter betraktas de skiftande företeelserna i sitt historiska sammanhang: skenbart isolerade fakta inordnas som länkar i ett gemensamt händelseförlopp och de religiösa frågornas inverkan på statslifvet och den världsliga maktgrupperingen i dess helhet betonas icke mindre skarpt än deras betydelse för den enskilda människans själsutveckling. En rikedom på synpunkter utmärker också den studie öfver Gustaf Adolf, som ursprungligen utarbetats för ett tyskt sammelveck. De bjärta färgerna i Weibulls kända Gustaf Adolfsteckning hafva blifvit dämpade, utan att bilden därför förlorat något af sin verkliga höghet. Mest bekant bland Hjärnes konungabiografier är emellertid hans skildring af Karl XII, hvilken likväl icke sträcker sig längre än till de sex första åren af dennes regering. Domen öfver Karl XII:s personlighet är väsentligen

beroende på tolkningen af de faktorer, som varit bestämmande för hans krigföring och utrikespolitik. För att öfvervinna en äldre skolas alltför snäva uppfattning af den kris, som beröfvade Sverige dess stormaktsställning, kräver Hjärne fördjupade studier af den betydelsefulla perioden, hvilken medförde en omhvälfning inom hela Öst-Europa samtidigt med det att den förbittrade kampen om det spanska arfvet under årtal höll Väst-Europas diplomati i spänning. Själfr ger han ett bidrag till den komparativa forskning han på denna punkt anser nödvändig, då han i sitt arbete uppdrar konturerna af den svenska statsorganisationen under 1600-talet i dess motsats till Polens förfallande samfundsbyggnad och Rysslands halffärdiga riksbyggnad.

Bryttningsperioder i de slaviska folkens lif har Hjärne också annorstädes behandlat. Af det stort anlagda verket *Rysslands omdaning* hafva endast ett par häften utkommit, men strödda essayer i olika tidskrifter bära vittne om hans ingående studier i polsk och rysk historia, vidgade genom kännedom om den byzantinska odlingen i dess beroende af den antika bildningen och inflytande på den orientaliska.

Vid sidan af de arbeten, som beröra rent historiska spörsmål vare sig i vetenskaplig eller populär form, fylla de dagspolitiska artiklarna ett ganska stort utrymme i professor Hjärnes produktion. De innehålla uttalanden i nästan alla de ämnen, som under de sista decennierna i någon starkare grad lagt beslag på den allmänna uppmärksamheten från konflikterna med Norge till försvars- och rösträttsfrågorna eller läroverksreformen. Ett rum för sig intaga de artiklar i Svenska Dagbladet, där författaren belyst det nuvarande Rysslands yttre och inre politik eller betydelsen af den japanska statens omvandling — artiklar, hvilka sågo dagen kort före den stora kraftmätningen i den fjärran östern och hvilka i sin värdesättning af de båda motståndarnes maktresurser fått sin fullgiltiga bekräftelse genom utgången af kampen.

För de historiska studiernas befrämjande i vårt land har emellertid professor Hjärnes akademiska lärareverksamhet varit minst lika betydelsefull som hans vetenskapliga produktion. Samma omväxling i ämnesval, som förmärkes i hans skrifter, har äfven varit kännetecknande för hans föreläsningar, hvilka tillhöra de mest besökta i Uppsala. En hel skara af yngre historici har af honom fått uppslag och impulser till fruktbringande arbete på forskningens olika områden. Men icke endast kritisk och metodisk skolning har professor Hjärne skänkt sina lärjungar; på deras sinnensriktning och känslolif har han också utöfvat ett inflytande, som lämnat djupa spår efter sig. Gång på gång i sina arbeten har han återkommit till den tanken, att den gamla germanska statsåskådningens särdrag ligger i dess stränga fordran på hvarje samhällsmedlems personliga och direkta ansvar för lagens bestånd och rättens förkofran. En sådan känsla af offervillig förpliktelse emot det allmänna kräver han äfven af den nutida statsborgaren. "På den personliga, själfupoffrande viljans grund är hvarje mänskligt samhälle byggdt. Sviktar grunden, så faller byggnaden, och byggnadens resning i höjden betingas af grundens bärkraft." Orden äro lånade från en artikel om Lafcadio Hearn, men äro blott ett uttryck ibland många för den förkunnelse af statens majestät, som varit professor Hjärnes starkaste och djupaste patos. I den hyllning, som på sextioårsdagen kommer honom till del, ligger också ett tack från lärjungarnas sida för den insats han gjort i deras personliga utveckling.

BIRGER SWARTLING.

Skönhetens makt i hemmet.

BLAND ALLA de makter, som regera världen, är skönheten också en och ingalunda den svagaste. Såsom bundsförvant till godhet, rättvisa och klokhet är den till utomordentlig välsignelse. Men i förbund med själfviskhet, njutningslystnad och illfundighet är den en farlig frestare för de svaga. Skönheten är likasom penningen en källa till mycket godt och en frestare till mycket ondt. Den är en prøfvosten för individernas andliga halt.

Asketiska tidsperioder, som på grund af sorgliga erfarenheter reagera mot allt hvad denna världen tillhör, ha också förklarat skönheten krig, men eftersom skönheten är ett inneboende kraf i människonaturen, har den alltid ånyo tagit ut sin rätt och till vissa tider åtskilligt därutöver.

I vår tid, då så många olika strömningar bryta sig emot hvarandra, äro meningarna också mycket delade om det berättigade i att dyrka skönheten för skönhetens egenskull. Männe icke här om någonsin medelvågen är den gyllene?

Böra vi icke betrakta skönheten såsom det positiva, det harmoniskt verkliga? Skönhetens frånvaro är fulhet, alltså ett negativ, och det negativa bör ju icke vara det eftersträfvansvärda. Skönheten är eftersträfvansvärd, men sträfvan efter skönheten bör ha sin naturliga begränsning i hänsynen till andra lika eller högre berättigade andliga värden såsom rättvisa, klokhet och godhet.

Kvinnan torde vara skönhetens naturliga representant i samhället liksom hon bör vara godhetens, hvilket ej hindrar henne att vara både klok och rättvis. Undantagen bekräfta endast regeln. Om några hundra kvinnor segra genom sin klokhet, så segra många tusen genom sin skönheten; de som förena klokhet och skönheten äro otvifvelaktigt de starkaste, och de som förena skönheten, klokhet och godhet de kraftigast lyckobringande.

Att mannen i regel är större skönhetsdyrkare än kvinnan bekräftar endast denna uppfattning och pekar hän på, att rollerna böra så fördelas: kvinnan odlar skönheten och mannen dyrkar den.

Häraf följer att en kvinna, som icke odlar skönheten i sin egen person och i sin omgivning — efter råd och lägenhet — är på galen väg och förverkar i viss mån sin rätt till makt. Erfarenheten torde också tala ganska tydligt för sanningen häri.

Man har i dagspressen nyligen väckt den frågan, om det kan ge anledning till skilsmässa, att en hustru i hemmet vanvårdar sin egen person och visar sig under större eller mindre del af dagen i en habitus, som med skäl må få namnet negligé (försummad). En representant för de flitiga husmödrarna har menat, att en "förständig" man ser mera till hvad hustrun utträttar än till hennes tillfälliga yttre människa. Vi skola tro att så är, men huru många män äro enbart förständiga? — Skönheten talar öfvervägande till känslan,

och i striden emellan känsla och förstånd segrar ej sällan känslan. Klokast är säkert den kvinna, som fastän hon har två breda ringar på sin hjärtehand dock ej försummar att knyta alla andra band, som hålla lyckan och kärleken fångna. Skulle icke skönheten, hennes egen skönheten, vara ett af dessa band? En kvinnas skönhetsmakt är i själfva verket mindre beroende af själfva anletsdragens formfulländning än af detta mystiska något, som ligger inom räckhåll för hvarje kvinna att i viss mån tillägna sig och som vi i brist på fylligare ord kunna benämna "charm". T. o. m. en kvinna, hvars fulhet i första ögonblicket öfverraskar oss, kan fångla icke blott den man, som hon älskar, utan mer och mindre hvar och en, som kommer under hennes inflytande.

Äfven om mannens förstånd segrar öfver hans känsla så till vida, att han icke sviker den kvinna, som för hans och hemmets och barnens skull arbetar och sträfvar och därunder glömmes och försummas att odla sin egen skönheten, så är det dock ganska säkert, att samlifvet icke blir lika vackert inom ett äktenskap och ett hem där skönheten försummas som där den odlas. För hemmet och maken i första rummet och sällskapslifvet först i andra.

"Det går lätt att tala fagra ord till fagra kvinnor", heter det. Männe man icke lika säkert kan säga att "det går lätt att tala simpla ord till simpla kvinnor". Och en kvinna, som icke sorgfälligt vårdar sitt yttre och sin närmaste omgivning lika väl i hemmets intimitet som ute bland främlingar, verkar ovillkorligen mer eller mindre simpel. Med ett undantag: den raffinerade lyxkvinnan, som förstår att skapa sig ett skönhetsmedium af hvarje situation, och som med utstuderadt koketteri kan göra sig lika fånglande i låtsadt oordnad deshabillé som i grande toilette. Men detta är ett studium, som icke anstår den arbetande hemkvinnan, hvarken hennes börs eller hennes klocka, därför bör hon för att vara fager och få höra fagra ord eller åtminstone ej verka simpel och framlocka simpla ord, taga afstånd från allt, som icke fördelaktigt framhåller hennes person.

Det lider intet tvifvel, att det drifves mycket ofog i tusentals hem exempelvis med den malpropra "kamkoftan". Det hjälper ej att kalla plagget för "peignoir". Äfven om vi icke läsa franska, så veta vi att det betyder sak samma: en tröja, som vi träda på för att skydda våra underkläder, medan vi kamma oss. Att såsom många matmödrar laga frukosten iklädd detta plagg och sätta sig vid frukostbordet med det måste förjaga både matlust och trefnad för de bisittande eller ock starkt förskämma deras smak och skönhetsbegrepp. Och att trefnad och kärlek gärna slå följe det veta vi.

Vi kunna icke fara nog varligt med trefnaden och skönheten i hemmet. Äfven de människor, som förefalla fullkomligt oberörda eller

Mjuk och elastisk gång

tillhöra de egenskaper som gjort

Victoria
kängan

till

"Damernas Favorit". Ludvig Traugott, Stockholm.

Försäljes i finare skoaffärer öfverallt — till populära priser — och tillverkas af

förklara sig vara det, äro vanligen mycket tacksamma objekt för trefnadens och skönhetens inflytelser. Trefnad är dock ej detsamma som ett pinsamt pedanteri och skönhet ej detsamma som en dyrbar lyx. Så praktiserade möta de ofta ett energiskt motstånd från den manliga sidan.

Kvinnan i hemmet bör sannolikt ej nedlåta sig att täfla om skönhetens pris med lyxkvinnan på fåfångans marknad. I en sådan täflan skulle hon gifvet komma till korta och stå med skammen såsom en stympare. Men lika litet bör hon försurra att svepa sina husliga och äkta kvinnliga dygder i ett hölje af skönhet och skapa omkring sig en atmosfär af skönhet, som utestänger simpelhet och grofhet. Så blir skönheten en makt och hon får besanna, att det går lätt att tala fagra ord till fagra kvinnor.

ELSA TÖRNE.

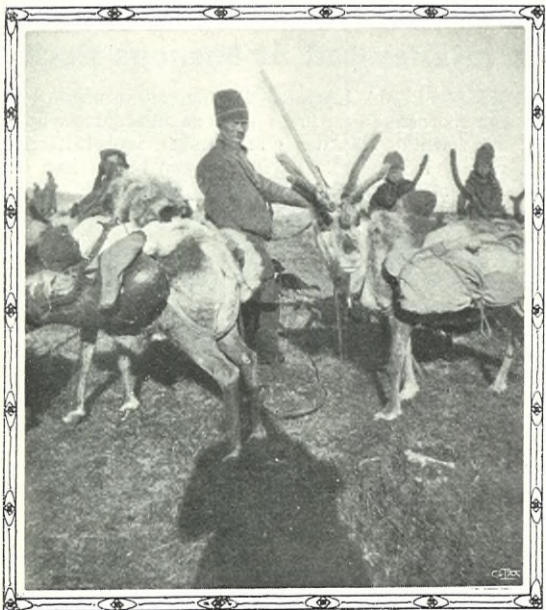
“HERKARNA” SAMLAS.

Verklighetsbilder ur lapparnes lif.

II. En “flyttnings”-dag.

I DEN LILLA lappbyn råder nattens stillhet. Öfver rökfången hänga gula skynken, och människor och djur slumra. Blott Paval och Sigga vaka, där de gå i vall med renarna. De hålla på att samla ihop hjorden för flyttning österut igen.

Redan vid fyra-tiden börjar man vakna till lif i lapplägret. Rökpelare ringla sig sakta upp mot skyn, och hundar skälla här och hvar. Lappfar sträcker på sina knotiga lemmar. Mor

UPPBROTT.

gnuggar sömnen ur ögonen och kokar den lifvande mörngondrycken. När stora och små hugnats därmed, krypa de upp ur sina fällar för att börja dagens värf. Litet hö i skorna och midjebandet knutet kring lifvet, så är morgontoaletten klar. Med litet torrkött och glödkaka i barmen är äfven matfrågan afgjord. Så begifva sig männen af att infånga “herkarna” (körrenarna) för flyttningen.

Kvinnorna sörja för tillrustningarna hemma. Först bakas glödkakor af mjöl och vatten för dagens behof, och sedan vidtager instufvandet af mat och husgeråd och allt hvad en kåta äger. Allt skall klöfjas på renarna. Fällar, skinn och kläder vikas omsorgsfullt samman för att läggas öfver renens rygg. Mjölpåsar af get- eller hundskinn knyts ihop och bindas väl till. Mjöl och blod förvaras i träkaggar och torkad blod i ut- och invända renmagar. Allt öfrigt stoppas i ovala trälådor, “kisa” så kallade. En liten kisa — den bruden för med i boet — har lock, och däri läggas dyrbarheterna, postillan, psalmboken, silfverskeden, garn och klädeslappar m. m. Porlinet, — d. v. s. kaffekopparna — få sin plats i den lilla runda viderotskorgen. Pannor och grytor stufvas in i en rund kisa, eller ock hvälfvas de sedermera öfver renens rygg. När renarna nalkas lägret, tages kåtan ned, och sedan ila de hemmavarande att hämta hvar och en sina renar. Blott mödrarna med de späda barnen stanna kvar vid den slocknande elden. Så äro de utan hem i ödemarken, men de veta ju, att innan aftonen har det åter rests åt dem igen.

Inom kort är “reitun” (raden af renar) färdig. Oken knäppas öfver tyget på renens rygg,

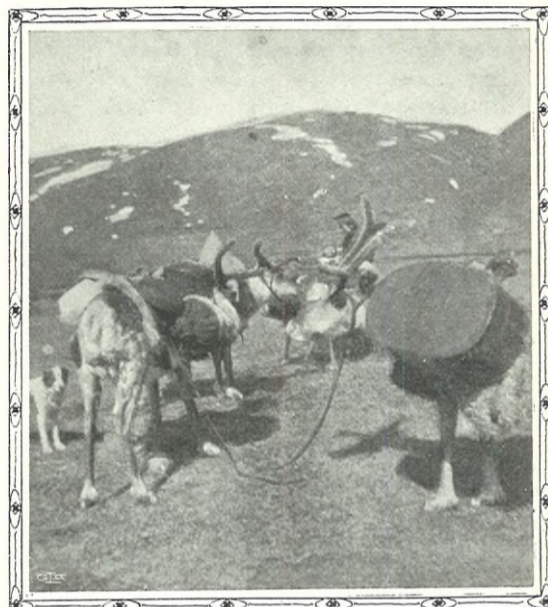

KAFFERAST UNDER VÄGEN.

bördorna lyftas på, och hela skaran sätter sig i gång. Fyra eller fem renar förenas med en tøm och ledas af en person. En tolf eller femton renar behöfver hvar familj för en flyttning, en ren bär ej mer än 25 eller högst 30 kg. Liten Inka sover så godt i sin kierkan, som hänger vid renens ena sida, med en mjöl-påse till motvikt på den andra. Det är ej farligt, ty hennes mamma leder hennes ren för sig. När Juvva och Ibba blifva trötta, så klättra de upp på renens rygg, ja till och med Anut Lasses Ibba rider ibland, ty krafterna svika henne, sedan hon för några veckor gifvit lifvet åt ett litet gossebarn, hvars tillvaro här på jorden blott varade några få minuter. När det bär genom älfvarna får Anut Lasse själf taga henne på sina starka skuldror. Annars äro kvinnorna lika duktiga som männen att vada genom de strida forsarna. Det gäller att

se till att ej djuren ryckas med af strömmen. Mången liten renkalf har vid sådana tillfällen fått sätta lifvet till.

Timme efter timme skrider reitun framåt. Genom trånga pass går färden 1000 m. högt. Fram emot aftonen slås läger i en dalgång, där det växer något vide och dvärgbjörk. Först lösas renarna, som med muntra språng skynda att njuta af sin frihet. Så hämtas ved och vatten, några stenar läggas i ring kring eldstaden, kåtastängerna resas upp, tyget kastas öfver och bindes ihop, och så är hemmet uppbyggt ännu en gång. Snart puttrar kaffepannan och där det är god råd, kommer ock köttgrytan på. Men den fattige får nöja sig med glödkaka och litet salt fisk till kvällsmål. Men det vållar honom ej bekymmer. Kan han blott spara renar nog att få lefva sitt vandringslif, är han glad. Men måste han förgripa sig på “vajorna” (renkorna) för att skaffa salt

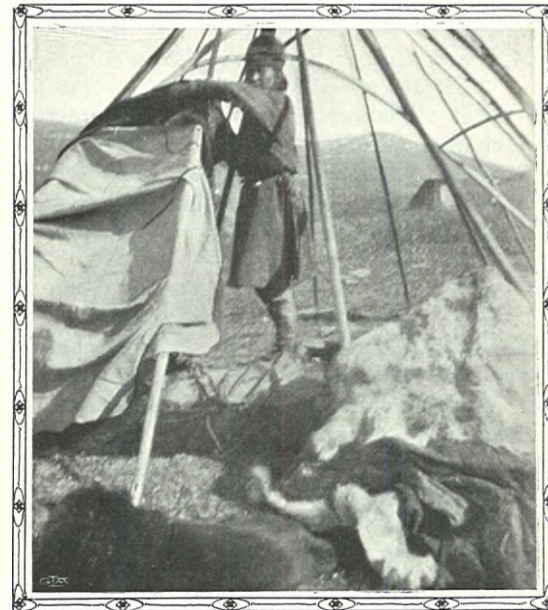
VID FRAMKOMSTEN.

och mjöl åt de sina, då står han nära undergången och då blir lifvet honom tungt.

Men skall ej svenska staten, som skyddar älgar och björnar, värna lappen och renen, att de länge än må få lefva sitt lyckliga fria vandringslif och få skåda den ljusa midsommarnatten uppe i höga fjällen och midvinterns skymning inne i skogens dunkel?

“Vadde mye udne mijan færtpeiwasats laipeo,“ (vårt dagliga bröd gif oss i dag) bedja de hvarje dag, må det allfort gifvas dem på deras fäders vis.

LUCIE KIHLESTEDT.

HEMMET RESES.

Barngarderoben är en svensk upplaga af den enda i utlandet existerande tidningen i denna bransch och står i förbindelse med kontinentens förnämsta barnklädersaffärer och erhåller från dem rikhaltiga mönster till allt hvad som hör en välförsedd barngarderob till. Tidningen är också tongivande på sitt område samt utgifves på flere språk och i kolossala upplagor.

Barngarderoben

Pris för helt år 3 kr., halft år 1: 60 kr.
Lösnummer 30 öre.

Barngarderoben utkommer med ett rikhaltigt illustrerad nummer i mån., åtföljdt af en dubbelsidig mönsterbilaga med en mängd tillkippningsmönster. Den bör sålunda blifva af ofantligt värde för hvarje moder, helst som den därefter lämnar henne en god hjälp med barnens sysselsättande, och gifver mer än tillräcklig ersättning för prenumerationspriset.

Den blinda.

DEN UNGE författaren till nedanstående skiss är ännu okänd för den litterärt intresserade publiken. Han torde emellertid inom en snar framtid komma att debutera som dramaturg med ett modernt stycke. Vidare har han fullbordat ett skådespel "Lasse Lucidor", som vi blifvit satta i tillfälle genomläsa och hvilket utmärker sig för en energisk figurskildring och förträfflig tidsfärg.

EN HVILODAG med sol, äntligen en hvilodag med sol!

Morgontåget börjar bli fullpackadt med människor. Nya vagnar kopplas till och fyllas med nytt folk, folk ur arbetarklassen, borgare och tjänstemän med familjer. Alla, som kunna, måste med. Som för en smittobärare fly de staden, den torra, heta staden, platsen med fabriken, affären och kontoret.

Blickarna äro ljusa och glada, och läpparna le. Man skämtar om allt och skrattar åt nästan ingenting. Ett lusttåg har det blifvit, ett larmande lusttåg. Äntligen en söndag med sol!

Fru Karlson har tagit den blinda under armen och hjälpt henne in i en kupé.

— Här kan fru Gustafson sätta sig, säger hon.

Den blinda tackar kort. Försiktigt och nästan omärkligt trefvar hon med handen omkring på de närmaste föremålen. Det där var fönsterrutan och så väggen och bänken. Och fru Karlson bredvid till vänster, och sedan folk rundt omkring.

— Hvar är Johan?

— Här!

Johan är en medelålders man med veka och intelligenta drag. Kläderna kunna tyda på en person ur handtverkar- eller arbetarklassen. Han är den blindas make sedan den tid, hon ännu kunde se.

— Du vill väl sitta vid fönstret, Johan? Du brukar ju alltid vilja sitta vid fönstret för att kunna se, hur rågaxen gunga.

— Jag ser så bra här.

Han har fått platsen snedt emot henne. Det finns ingen annan ledig.

Och nu går tåget. En stadsdel skymtar förbi, ett lokomotivstall och några verkstäder. Sedan en skogspark med värdade vägar och nedtrampad ljung, så drifhus och trädgårdsland. Och därefter tar förstaden vid med villor af alla former och i alla färger. Åh, det är så långt till landet, till det riktiga landet.

Den blinda sitter och talar med fru Karlson. De tala om omslaget i väderleken och om de gemensamma bekanta, som de nu skola fara till och besöka, och om andra människor, de känna eller veta något om.

Men mest frågar hon, den blinda.

— Hvar äro vi nu? säger hon t. ex. Hvarför går tåget så sakta? Hvilken station är detta? Äro vi inte där eller där ännu?

Och fru Karlson svarar henne och berättar om allt, hvad hon ser, och ibland tar mannen vid och lägger till något eller fortsätter där fru Karlson slutat.

— Där ligger en villa vid sjön. Den är röd med hvita husknutar och gröna fönsterluckor och har en stor veranda med vildvin kring. — Nu foro vi förbi några sädesfält. Det var de första på resan. — Där skymtar hafvet. — Nu stanna vi. Det är bara en anhalt. Men här stiga många passagerare af. Där går ett sällskap och bär på stora matsäckskorgar. De skola säkert stanna ute i det gröna hela dagen. Det är mest ungdom. Och en af dem går med ett dragspel under armen. Nu spelar han, en glad marsch spelar han. Hör fru Gustafson?

Den blinda nickar jakande.

— Nu äro vi inne i skogen, skog på bägge sidor. Men det är en dålig skog med sank mark och små låga trån. — Där foro vi förbi ett stycke åker. — Men nu är det åter inte annat än sumpig skogsmark.

Den blinda sitter nästan orörlig med händerna i knät och de döda ögonen riktade rakt framåt. Det är alltid hemskt med ögon, som äro döda, ty de ge åt ansiktet ett tomt och liflöst uttryck. Men hos den blinda i kupén märker man knappast detta, ty de tunna läpparna lefva och spegla alla själens stämningar mellan sorg och glädje, lust och smärta. Vid någon stilla fröjd le de mjukt och sakta, de öppna sig åter vid något, som hänför, och de skälfva ofta af inre rörelse.

— Hvar äro vi nu? frågar hon, och det är mannen, som svarar. Fast det är då inte mycket att svara. Den sank skogen vill aldrig ta slut, och en sank skog är ganska enformig för den, som inte lärt sig älska och se naturens finaste skiftningar.

Men mannen vill så gärna göra den blinda glad och nöjd, och därför gör han det bästa han kan af skogen sådan han ser den, och ibland diktar han till små saker, som han alls inte ser, bara för att göra det mera roligt och intressant. Han berättar henne om alla skogens trån, som stå och trängas och kämpa efter ljus och täfla om att nå närmast solen. Och han berättar om bären, som börjat rodna på tufvorna, och om prästkragar och violer och andra blommor. Och där flög en fågel opp. Hvad kunde väl det vara för slags fågel? Kanske en tjäder eller orre, så stor som den såg ut. Och där hoppade en ekorre omkring med sin väldiga svans och tyckte ha riktigt gladt och muntert. Ja, det är minnsann inte litet, som finns att se i en skog.

Så stannar tåget igen vid en liten station, och då får fru Karlson tillfälle att tala om allt folket, som stiger af och på.

Men mannen sitter tyst och funderar. Han kom nyss att tänka på att så här enformig och tråkig är nu hela vägen ända fram till den station, dit de skola, bara sumpig skogsmark och små åkerlappar här och där med någon låg stuga bredvid.

Inte kan det vara så värst mycket nöje för en blind att sitta och höra talas om skog och åker och låga stugor! Och han, som så gärna ville göra den här färden till en verklig lustresa för henne, som sedan kanske inte kommer ut mera på mycket, mycket länge!

Och nu sitter han tyst och funderar på hur han skall bära sig åt. Jo bevars, han vet nog, hur han skall göra. Och han får en glimt i sina ögon, och han ser på henne med samma leende, som en fader har, när han skall till och berätta den lille om prinsan, som räddade prinsessan.

— Se där tog skogen slut, säger han om en stund. Det var då för väl, att den gjorde. Och nu kommer det ängar i stället, ängar med ek och björk och lönn och vide och högt grönt gräs. Och det var märkvärdigt så mycket blommor där finns! Där gunga stora blåklockor på sina stjälkar, där växa nattvioler och karingtand och många andra sorter, som jag inte vet, hvad de heta, och där står en hel buske med otaliga hvita blommor.

— Och se där har ett sällskap slagit sig ned under en hög ek. De ha bredt ut en stor hvit duk öfver marken, och på den ha de dukat upp af all slags präktig mat. Och strax bredvid dansa de unga, flickor i ljusa och brokiga klädningar och ynglingar med halmhattar och hvita mössor på hufvudet. De dansa efter musik af fioler. Om inte tåget bullrade så fas-

ligt, skulle man nog kunna höra tonerna ända hit.

— Där ligger ett herrgårdshus med en stor trädgård omkring. Det är en riktigt gammal hederlig trädgård med krattade gångar och krokiga mossbelupna frukttrån. Det hänger fullt med kart på dem, stora kart, som här och där redan börjat rodna på ena sidan. I ett fönster på herrgården kan man se en kvinna stå. Hon viftar med en duk åt tåget och skrattar. Så där! Nu äro vi redan förbi.

— Det måtte vara stora ägor till den där herrgården att döma efter stall och ladugård. Dem kan man se nu. Och se där äro hästarna ute på bete i en hage. Hur många äro de egentligen? En tjugo å trettio stycken ser det ut att vara, ja kanske ännu flere. Somliga springa hastigt och galoppera, andra gå mera makligt omkring och beta.

— Och nu fara vi förbi ett vatten. En liten insjö är det med gula och hvita näckrosor simmande vid stränderna. Midt ute på sjön är en båt. Den bär hvita segel och en blågul flagga i toppen. Det blåser rätt friskt, så den gör god fart. Det sitter ungdomar i båten, och man märker, hur en af dem liksom på lek håller handen i vattnet.

— Nu ser man knappast något mera af sjön, men där rinner i stället en liten å eller bäck, och vid stranden står en gosse och metar.

Så håller han länge på och berättar, mannen, och den blinda sitter stilla och lyssnar. Endast läpparna röra sig emellanåt lätt och nästan omärkligt. Och ibland sluter hon också ögonen. Hon tycker nästan, hon ser alltsammans bättre, när hon håller sina ögon slutna. Då kan hon liksom lättare tänka sig, hur det är och ser ut allt det vackra, som mannen berättar om.

Det var då en riktigt underbar resa, denna, en verklig söndag med sol!

Outsägligt lycklig känner hon sig och på samma gång så gränslöst tacksam. — Kunde hon nu bara dela med sig af sin lycka, skänka andra något af värde! — Nej då, så tanklös hon varit!

När hon nu talar, ligger det något af förebråelse i tonen, förebråelse mot sig själf.

— Vill fru Karlson byta plats med mig? Fru Karlson ser bättre här vid fönstret.

A. WALTER STENSTRÖM.

En minnesstod åt barnens skald.

DOKTOR SELMA LAGERLÖF, som väl om någon bör äga barnens öra, har i dagarna utfärdat ett upprop, adresserat till "den store finske sagoberättarens små vänner i Sverige". I detta upprop ställer hon en fråga till alla svenska barn om de skulle vilja samla in bidrag till den planerade minnesstoden öfver Zackarias Topelius i Hälsingfors.

Äfven om barnen själfva sällan ha något att ge, tror författarinnan att de skola kunna öfvertala far och mor, som kanske en gång själfva haft glädje af hvad Topelius skrifvit liksom deras barn ha det nu. Och Topelius som en af dem, som släktled efter släktled samman knyter bandet mellan svenskar och finnar, är väl förtjänt af en staty.

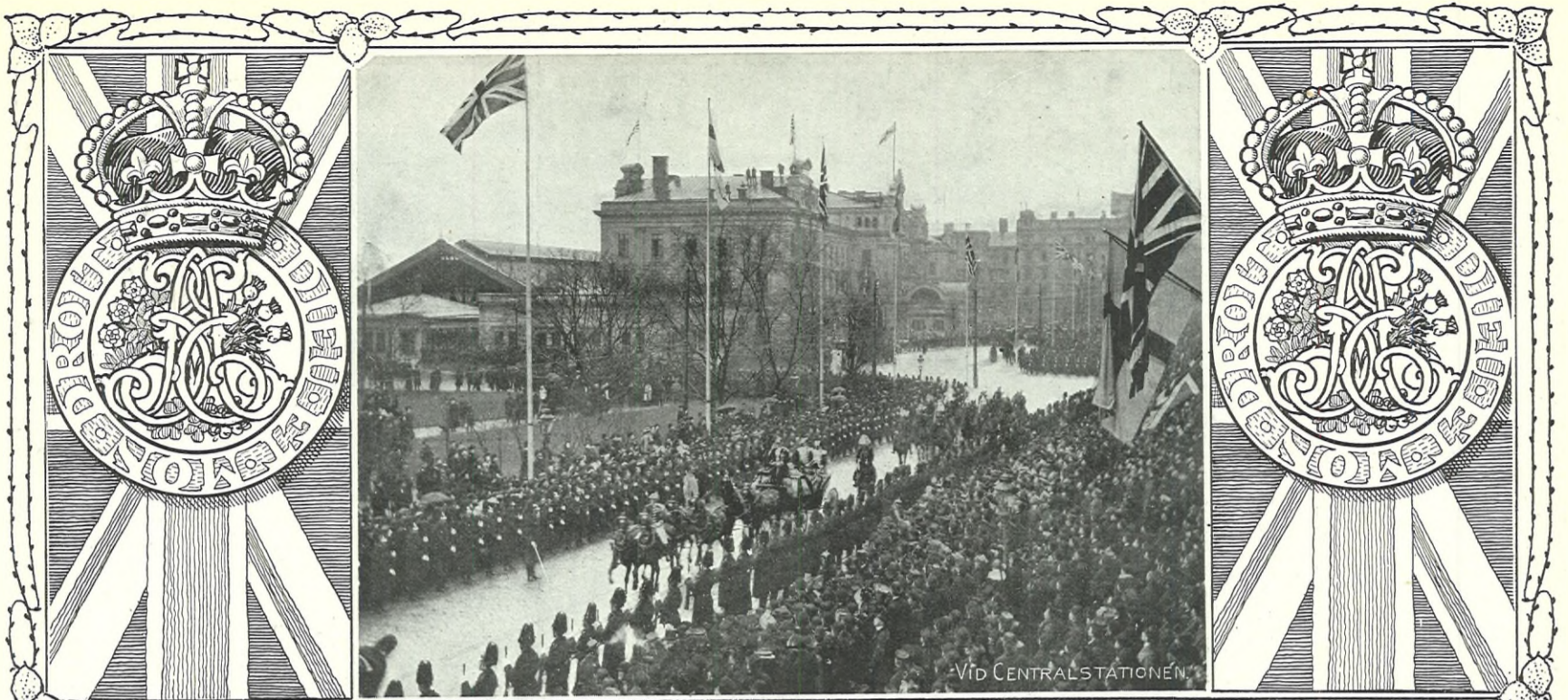
Att Selma Lagerlöf är med tacksamhetens och beundrans band fäst vid Topelius och hans författarskap har hon visat bl. a. med den varma hyllning hon i sin i Idun publicerade dikt vid skaldens 80-årsdag ägnade honom.

Listan för tecknande af bidrag, som utom af doktor Lagerlöf är undertecknad af ett flertal kända namn, finnes tillgänglig å Iduns redaktion för stora och små bidragstecknare.

**Skönhet
är
makt.**

För hvarje dam torde det vara af största intresse att taga kännedom om sättet för en rationell hudvård. Detta tillfälle gifves i de värdefulla praktiska råd som erhållas uti vår stora bok afhandlande **Skönhetens hemlighet**. Boken erhålles gratis och franko. Tillskrif oss i dag.

**Parfymeri
Louise,
— Stockholm. —**

De engelska dagarna

ENGLANDS nuvarande monark och hans drottning på besök i vårt land är onekligen en episod i vår historia, som icke uteslutande innebär utbytet af hjärtliga vänskapsbetygelser af privat natur mellan två suveräna furstehus. Det mäktiga Englands regent vill världsfreden, och hans önskan är, att äfven de nordiska småstaterna skola njuta fredens välsignelser för att kunna utveckla sig materiellt och kulturellt. Den korta furstevisiten får därför äfven anses äga en politisk betydelse, som vi ej böra underskatta.

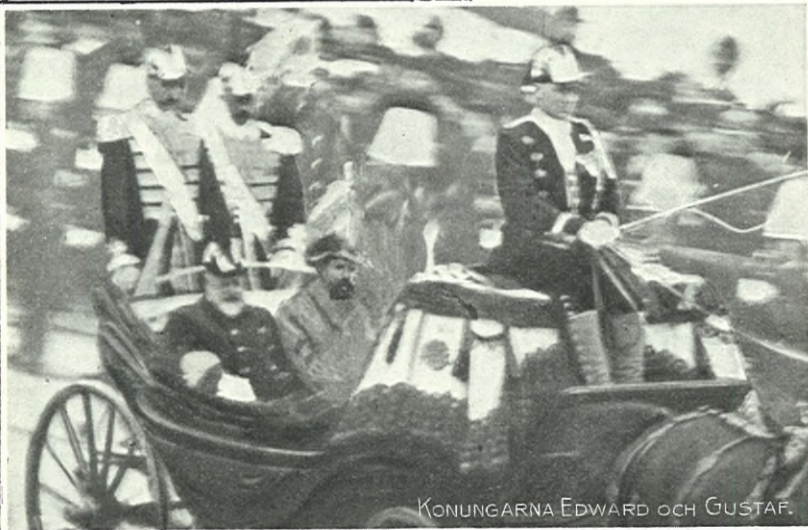
Det var ock i medvetandet häraf som den svenska hufvudstaden hade rustat sig till fest, och denna stämning gaf sig uttryck ej blott i de yttre festdekorationerna — flaggors och girlanders glada färgspel — utan

äfven i befolkningens sympatiska känslor, som denna gång tycktes ha framträdtt helt spontant.

Ty under tusen sinom tusen rösters jubel och välkomstrop gjorde kung Edward och drottning Alexandra sitt intåg i Stockholm sistlidne söndag. Vädret var ju ej det bästa med ett fint duggregn från en blygrå himmel, men det lade ingen sordin på sinnen. Man ville visa de höga gästerna, att man satte värde på deras besök, och därför blef mottagandet lika varmt som värdigt.

Dagspressens utförliga festreferat ha till fullo gifvit allmänheten en föreställning om den solenna prägel, som vårt konungahus förstått att skänka detta besök, hvarför vi nu hänvisa till våra här meddelade bilder från "de engelska dagarna".

A. BLOMBERG FOTO.

LUZERN

o Förmäm vistelseort under sommaren. o
G:D HOTEL NATIONAL

Härligaste läge vid Vierwaldstättersjön.
Rum från 4 kr. • Ill. prospekt gratis.
Telegramadress: "National".

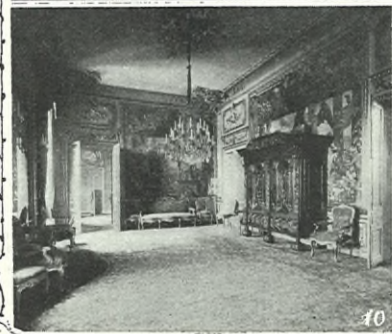
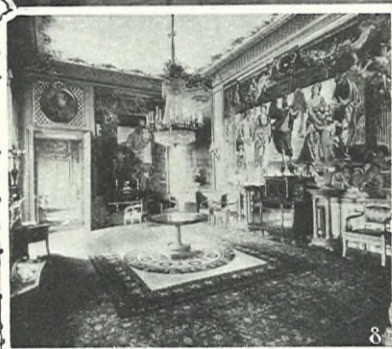
Ståtlig var anblicken af den kungliga kortegen, då den satte sig i rörelse från Centralstationen, ännu pompösare dess färd öfver Gustaf Adolfs torg, Norrbro och Skeppsbron upp till slottet, mellan truppernas skyldrande led, eskorterad som den var af ridande regementen och ombrusad af människomassornas jubel.

Sedan följde hälsningarne och lunchen i konungaborgen, färden till Djurgården, besöket på hästutställningen, där de furstliga personerna och deras svit bl. a. åsågo prishoppning af grefinnan Cronhielm, prisridning af ryttmästarne Boltensstern och Almström m. fl. Vidare galamiddagen på slottet, den följande dagen besöket i Riddarholmskyrkan, Nordiska museet, galaföreställningen på

operan o. s. v. samt slutligen afresan i den regniga aprilkvällen, medan ännu en gång människomassorna medels kraftiga hurrarop gifvo uttryck åt sin tillfredsställelse öfver besöket.

Och nu äro de lysande dagarna förbi, flaggorna hissas ned, girlanderna tagas bort, men minnet af de vackra festligheterna lefver kvar. Konung Edvard och hans drottning skola säkert ej heller glömma de oöf-siällda vänskapskänslor, som här lyst och värmt dem och som funno sitt uttryck i dessa konung Gustafs ord vid banketten: "De sekelgamla band af vänskap och sympati, som förena vårt folk, hafva i dag knutits ännu fastare samman."

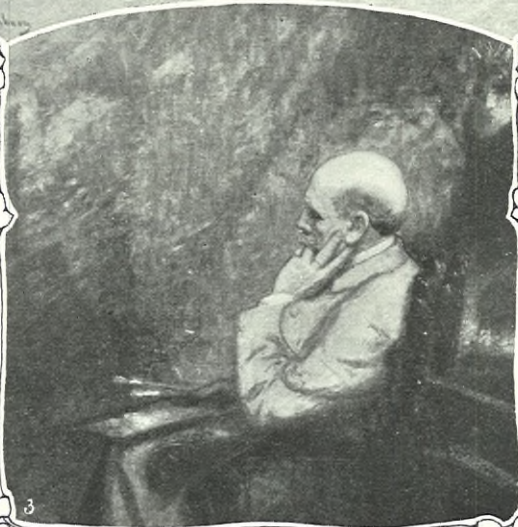
1. DEN KUNGLIGA KORTEGEN PASSERAR NORRBRÖ. 2. NEDANFÖR LOGÅRDEN. 3. KONUNGARNE EDVARD OCH GUSTAF ANLÄNDA TILL HÄSTUTSTÄLLNINGEN I CIRKUS. 4. GREFVINNAN CRONHELM I PRISHOPPINGEN. 5 O. 6. RYTTMÄSTARNE BOLTENSTERN OCH ALMSTRÖM I PRISRIDNINGEN. 7. KONUNG EDVARD BESÖKER RIDDARHOLMSKYRKAN FÖR ATT NEDLÄGGA EN KRANS PÅ KONUNG OSCARS SARKOFAG. (FRÅN VÄNSTER TILL HÖGER: RIKSMARSKALKEN FRIH. V. ESSEN, KONUNG GUSTAF, ÖFVERHOFJÄGMÄSTARE ANKARCROMA OCH KONUNG EDVARD.) 8—11. KONUNG EDVARD'S VÅNING PÅ K. SLOTTET UNDER VISTELSEN I STOCKHOLM. 1—6 W. LAMM FOTO. 7—11 A. BLOMBERG FOTO.

II Svenska Konstnärernas
Förening.

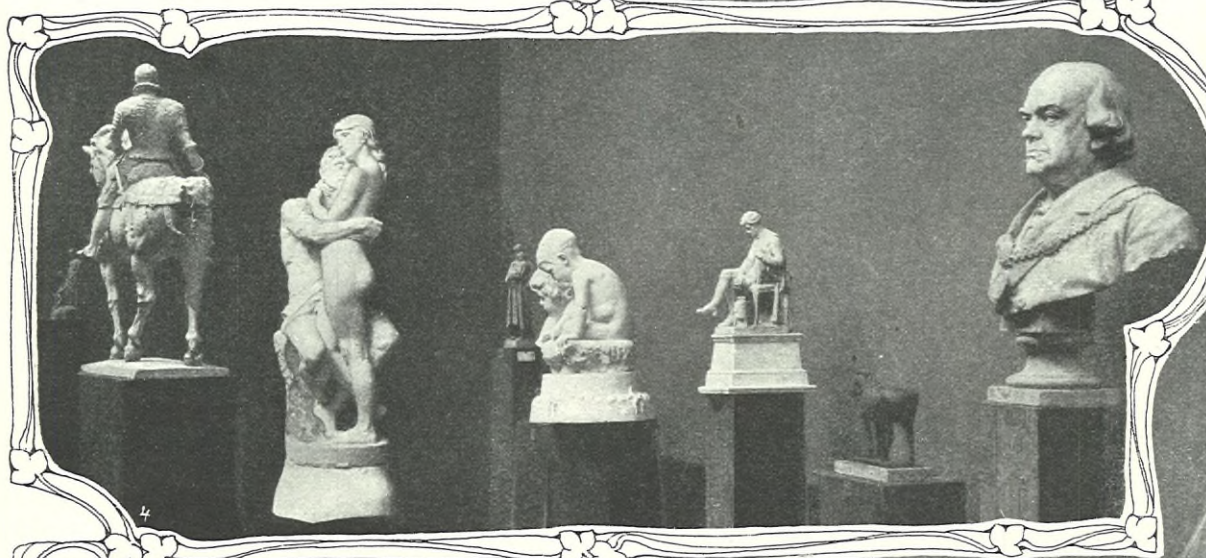
DENNA UTSTÄLLNING saknar icke konstverk att välja emellan. Men naturligtvis äro landskapen i majoritet. Åtskilliga af dem förete de goda, gedigna egenskaper, som tillhöra den mogne artisten, andra återigen bära svaghetstecknet, den bristande kraften i färg och teknik.

Anton Genberg har några förtjänstfulla landskap, af hvilka den här afbildade "Ragundadalen" särskildt utmärker sig för friskhet i tonen och schwung i utförandet. Alfred Bergström presenterar

några täcka småsaker från Tullinge, Knut Borgh har en kollektion på ej mindre än tolf dukar, allt naturstämningar, af hvilka några äga rätt mycken lyrisk stämning. Från Norrland skickar Carl Johansson sina sedvanliga färghälsningar, men där dyker upp något af en annan pensel i en af dem, nämligen Herman Norrmans, som äfven går igen hos Vilhelm Behm.

Nämna vi så, att Gottfrid Kallstenius med sina klara, en smula kalla färger bland annat målat östersjökust och smålandsstämningar, att Herman Lindqvist i "Sensommar" och "Septemberkväll" visar prof på en känslig naturuppfattning och en lika känslig färgbehandling, att Esther Kjerner har ett par bra småbitar och Anders Hol en lustig "Vintermor-

1. UTSTÄLLNINGENS KOMMISSARIE ARTISTEN ANTON GENBERG. PÅ GOLFVET BREDVID HONOM FRU HILDEGARD THORELLS PORTRÄTT AF FRÖKEN EVA FRYXELL. 2. RAGUNDADALEN, OLJEMÅLNING AF A. GENBERG. 3. GREFVE G. VON ROSEN, OLJEMÅLNING AF DAVID WALLIN. 4. SKULPTURER AF PROFESSOR JOHN BÖRJESON. (FRÅN VÄNSTER TILL HÖGER: MODELLERNA TILL KARL IX, TRÖST, CAPRIGOSSEN, SCHÉELEMUNUMENTET OCH SAHLIN-BYSTEN M. M.) 5. KÅKEN PÅ HÖJDEN, OLJEMÅLNING AF ESTHER KJERNER. 6. GREFVE FR. WACHTMEISTER, OLJEMÅLNING AF HELMER OLSSON-MASOLLE. A. BLOMBERG FOTO.

gon i Dalarna", ha vi visst nämnt det väsentligaste af landskapen. På genremålningens magra område glänser Emerik Stenberg med en mustigt målad "Dans i stugan", ett af utställningens bästa ting. Han när ju icke Zorns häxmästarekonst i framställningen af darrande ljusdunkel, men han är säker på sin sak och hans färger och linjer lefva. Den unge Helmer Olsson-Masolle, hvars kraftiga talang som porträttör redan blifvit uppmärksammas i vida kretsar, har ett briljant porträtt af konstakademiens preses grefve Fr. Wachtmeister, synnerligen personligt måladt, och David Wallin ett af G. von Rosen, ypperligt karaktäriserad.

Skulpturafdelningen behärskas af vår framstående statyskulptör professor John Börjesson, hvilken utställer modellerna till sina många arbeten under gångna år. Samlingen är intressant, ty man möter här skisserna till de många ryttarstoder, som pryda olika svenska stadstorg, en del byster m. m.

Slutligen exponerar professor Julius Kronberg bland annat de på sin tid af oss reproducerade kartongerna till Dramatiska teaterns plafond.

E. H - N.

Petersburg just nu.

Några ögonblicksbilder för Idun,

BRÖLLOPSVÄDER — bröllopsväder i Rysslands hufvudstad. Glänsande blå komma Nevavågorna dansande ned från Ladogas lösta isar, aprilsolen slår miljoner blixtrar ur blanka kupoler och gyllene torn. Genom parkernas nakna träd hviner en spelande värvind, det låter som toner af osynliga balalaikor...

Påskväder! konstatera med förnöjelse de ortodoxa petersburgare, hvilka i dessa dagar med alla gammalryska ceremonier firat årets för dem mest betydelsefulla högtid.

För samtliga medlemmar af härvarande svenska koloni knytes intresset hufvudsakligen till dagarna *efter* påskhelgen, till kung Gustafs ankomst och till det därpå följande bröllopet mellan storfurstinnan Maria Pavlovna och vår hurtige sjömansprins.

Mycket torde dock ej svenskarna i Petersburg få se af sin monark. H. m:t kommer ju ej — såsom förut uppgifvits — att bo i Vinterpalatset, utan i Tsarskoje Selo. Äfven kommer han att omedelbart efter ankomsten till Reval d. 1 maj — där svenska eskadern lägger till i den för kejserliga jakten "Standart" afsedda hamnen — medels tvänne extratåg begifva sig, jämte de öfriga kungliga svenska gästerna, direkt till Tsarskoje Selo.

En rad festligheter kommer här att i sammanhang med bröllopet gå af stapeln. Början göres med en galadiner i palatset på fredag, dagen för ankomsten. På lördag blir s. k. familjemiddag. Söndagen kl. 3 e. m. sker vigseln efter ortodox och sedan luthersk ritual. En af salarna i Tsarskoje har för detta senare ändamål anordnats till kapell. Medels bord, altarring, de sedvanliga vigselvallarna och lefvande växter har, under öfverinseende af svensk finska församlingens pastor, kyrkoherde Kajanus, åstadkommits en harmonisk bild af en svensk tempelinteriör.

Efter vigselakterna följer galadiner, efter hvilken vidtager ett slags promenadpolonäs, en gammaldags, rysk dans.

På måndagen anländer kung Gustaf till Petersburg, där han i Vinterpalatset ger företräde åt medlemmar af diplomatiska kåren. På tisdag gou de nyförmålade en s. k. "baise-mains" — cour i Vinterpalats t. På onsdagen

afslutas högtidigheterna med en större konsert i Tsarskoje Selo.

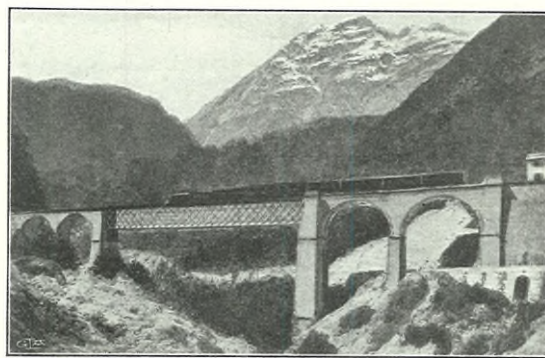
Till vigselakterna är ett mycket begränsadt antal svenskar inbjudet. Kontrollen öfver alla till Tsarskoje Selo ankommande är naturligtvis i högsta grad skärpt. Som bevis härpå kan anföras, att musiken till de svenska psalmerna under ceremonien kommer att utföras af en kejserlig rysk organist, då näml. den i svensk-finska kyrkan tjänstgörande ej erhåller tillträde.

Och herrar fotografer, hvilka ju vid ett liknande tillfälle hemma i Sverige skulle svärma som flugor? Not admitted!

Journalistens kall är ingen sinekur, minst af allt inom tsarrikets gränser. Men allra sämst är att i Ryssland på samma gång vara journalist — och fruntimmer! Enligt rysk åskådning förefaller denna kombination, om inte omoralisk så åtminstone synnerligen opassande! Hvartill kommer att myndigheterna tydligen anse sig ha större skäl att från damernas sida befara hemliga, terroristiska tendenser.

Ett exempel! Då jag hos dem, som makten hafva, underdånigast anhöll om *inträdeskort* till *det yttre* af palatset i Tsarskoje under bröllopshögtidigheterna, svarades att åt en manlig journalist skulle detta möjligen beviljas — åt en *kvinnlig* sådan — njet, njet — impossible!! Åtföljdt af den där genuint ryska, artiga axelryckningen. En kvinnlig journalist! Hvem garantera för att hon inte har bomber i fickan, dynamit under kappan! Eller — tilltror man måhända det feminina elementet inom pressen en rikare inbillningskraft, större förmåga att med färre resurser ändå vinna resultat?

ELSA HAGÉUS.

JÄRNVÄGSBRON I PONTEBBA.

Damer på resa.

IV.

Pontebba.

EN TIDIG morgon i soldis bort från Wien öfver vida majsålt och genom dunkla furuskogar. På afstånd skymta slottsruiner högt upp på branta bergstoppar. Så följa vi floden Murs klippiga stränder, ila genom Semmerings-passet upp mot Kärnthneralpernas snötäckta vidder och toppar. I svindlande fart genom långa tunnlar och viadukter, genom hvilka hvalfbågar solskenet risslar in i bländande glimtar, öfver brusande forsar och grönblå, strida bäckar allt vidare fram mot italienska gränsen.

Lokomotivet frustar, liksom vore lasten för tung att dra. Det bär uppåt, luften blir iskall, snön glindrar vit tätt omkring oss. Så glida vi åter ner för en brant för att snart ånyo stiga.

Sceneriet är så obeskrifligt fångslande, att man rent af har svårt att slita sig lös för att tänka på sitt kroppsliga välbefinnande. Men restaurantvagnen är, liksom de öfriga, försedd med ofantliga fönster. Man intar förströdd sin måltid med blicken fäst på landskapet. —

"Bezahlen!" och kyparen lägger för oss en räkning, dubbelt så dyr som dem, vi betala på vår färd genom Tyskland.

Solen drar sig mot väster, vi äro framme i Pontafel-Pontebba, tull och gränstationen, där vi beslutat öfvernatta.

Rysande stiga vi ur kupén. Det känns, att vi äro högt upp i alpregionen och från alla håll blicka snötäckta toppar emot oss. Ett brus af forsande vatten fyller tylnaden med sitt söfvande ljud. Tåget har ilat bort ifrån oss och vi följa en smula beklämda våra landtliga förare framåt byns smala gata till det värdshus — hotell *Post* — dit vi blifvit hänvisade och som ligger på den österrikiska sidan om gränsen.

Inte alls illa, renligt och rymligt med vänligt värdfolk, hvars dialekt emellertid är hart när obegriplig. Det stora rummet är oeldadt. Äro vi verkligen vid den italienska gränsen? En isande kyla smyger sig öfver oss och vi tacka i andanom vår resvane svenske läkare, som befällt oss medtaga yllelakan och filtar. De ha användts hvar natt hittills under resan och här äro de absolut af nöden.

Då vi beställt vår kvällsvard, sticka vi händerna i muffen och försöka värma oss med en vandring genom byn. Öfver den brusande Pontebbana leder oss en bro till den italienska delen af byn. Det var säkert ett godt råd vi följt, då vi tagit in på den österrikiska sidan.

Å ömse sidor af den smutsiga bygatan, där svarthåriga barn i brokiga trasor leka, resa sig mörka hus, hvilka butiker ännu stå öppna. Långt ut på gatan skjuta bord, fullastade med oaptitliga matvaror och billig grannlåt, och i hvarje hus nästan finns en trattoria.

Vi ha ej hunnit genom byn, förrän mörkret faller på, plötsligt som hade ett svart täckelse släppts ner. — Ack! vår dröjande, så oändligt fina, nordiska skymningsdager! — Vi påskynda våra steg. Från trattoriorna ljuda sång och högljudda röster, och i hvar mötande silhuett börjar vår uppskrända fantasi skymta en bandit.

På värdshuset väntar oss en förträfflig kvällsvard. Kotletter, grönsallad, landtvinn och bröd. Det är en smula rökigt i den stora salen, men detta är ju helt naturligt. Den utgör gifvetvis samlingsplatsen för ortens honoratiorens. De sitta pratande och skrattande kring ett bord vid en sejdöl eller ett glas vin. Vi söka tyda deras fysiologier. Den där ser bister ut, han hör säkert till tullen, där ha vi skolläroaren, hans anföranden äro långa och en smula pedantiska. Så ha vi en jovialisk doktor och några underordnade tjänstemän, som lyssna och se ödmjukt belättna ut. Vi kasta en blick kring rummet. Från väggen blickar ett ungdoms-porträtt af Franz Joseph emot oss, blidt och tankfullt, och vid hans sida sitter den så varmt älskade furstinnan Elisabeth, hans gemål i 1850-talets dräkt.

Sömnen öfvervårdig oss, vi gå att uppsöka våra förträffliga, ehuru iskalla bäddar, men ännu länge ligga vi vakna. Det är lördagskväll, och nere i värdshussa-

HUFVUDGATAN I PONTEBBA.

Sveriges på en gång elegantaste och mest användbara modejournal för hemmen. ☞ ☞

Iduns Modellkatalog

Fyra rikhaltiga säsonghäften årligen. Kolorerad omslag. Prenumerationspris 2.20 för helt år — 60 öre pr häfte. ☞ ☞

Oumbärlig för alla sömmerskor och alla hem. ☞ ☞ Nu är tid att prenumerera.

Från Rue de la Paix till Strandvägen

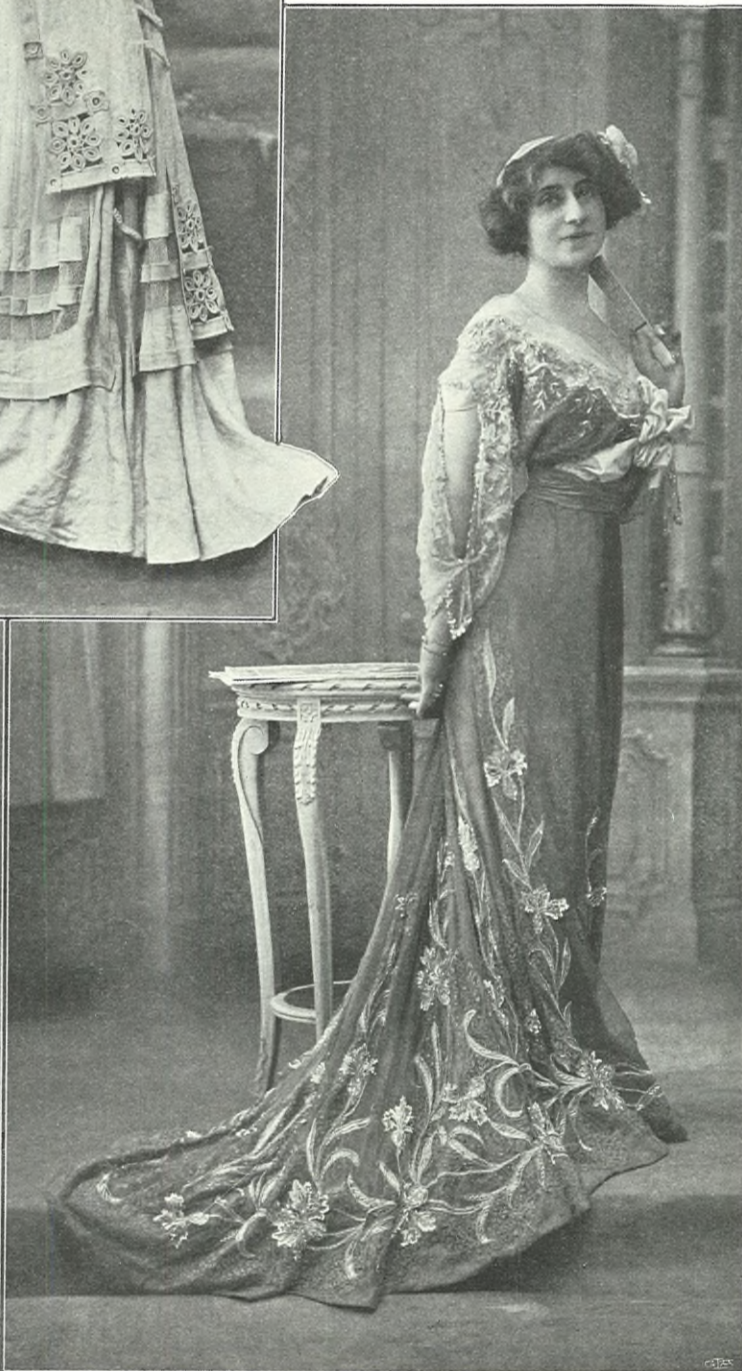
RUE DE LA PAIX, där Paquin bor och Worth, är liksom centrum i den cirkel kvinnodräktmodet slagit kring jorden, och på hvars periferi vi så väl bokstafligt som figurligt befinna oss. När vi nu velat bereda våra läsare tillfälle att hädanefter via Idun bekvämligen då och då vandra vägen mellan de stora damskräddarnas gata i Paris och vår mest mondäna hufvudstadsbulevard, så är det därför att vi tillsvidare måste betrakta dessa pariserskräddares inflytande öfver vår smak och vårt sätt att kläda oss såsom ett faktum att räkna med och rätta sig efter. Den tid kan komma, då vi kreerat ett modecentrum här vid Biblioteksgatan eller vid Brunkebergstorg eller, ännu bättre, då vi, hvar och en af oss, hunnit den grad af intelligent själfständighet att vi kläda oss efter vårt utseende, vår sysselsättning, våra dygder och fel — men ännu ha vi långt, mycket långt dit.

Utan att låta oss öfver höfvan imponera, utan att i oinskränkt underkastelse falla på knä inför dessa creations från Paquin, Drecoll och hvad de heta, böra vi därför — om vi annars ha den minsta lust att vara väl och

klokt klädda — i vårt eget intresse följa med modets skiftningar i Paris. Därpå och för att undvika onödiga omvägar kunna vi vinna att vara kanske ett helt år före våra väninnor i afseende på kläder och se vår förnöjelse i att vår med vist förutseende valda klädning ännu ett helt år efter dess anskaffande är fullt modern i sin omgifning.

Vi ha genom aftal med den kända firman Felix i Paris satt oss i stånd att en gång i månaden meddela några nya typiska dräkter från förstklassiga pariserskrädderier, och vi hoppas att de af våra läsare som förakta att dra direkt praktisk nytta däraf, i hvarje fall skola ur estetisk synpunkt tilltalas af det för ögat smekande i dessa vackra kvinnodräkters mjuka linjer och utsökta detaljer.

Våra tre toaletter ge oss en god föreställom den silhuett, som smaken dekreterar för dagen. Och den är vacker, därom kan ej disputeras, den sluter sig tämligen troget till den naturen tänkt sig, skuldrornas och höfternas linjer äro bevarade, och den rundskurna kjolen i lätt direktoar har ett smidigt fall. Dräktens temperament fordrar de mju-

1. Promenadtoalett (Modes Drecoll). Klädning af gult linne och grof tyll. Jaquette af linne garnerad med äkta irländska broderier.
2. Eftermiddagstoallett (Modes Laferrière). Klädning i direktoarstil af hvitt metéorsiden med broderier i soutache. Lifvet garneradt med soutache och infällda brysselspetsar.
3. Middagstoallett (Modes Paquin). Klädning i direktoar af silkesmuslin, garnerad med applicerade paljettblommor. Felix foto.

Mönster till ofvanstående dräkter, à 1: 50 pr st., kunna erhållas från **Iduns Mönsterafdelning, Stockholm.**

